

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

"อโรคยา ปรมาลาภา" ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐคงไม่มีผู้ใดปฏิเสธ พุทธศาสนสุภาษิตบทนี้ เพราะการที่คนเรามีชีวิตอยู่ในโลกด้วยความผาสุก และมีการดำรงชีพ ที่ควรแก่การภาคภูมิใจได้นั้น ย่อมต้องมีสุขภาพ หลานามัยที่สมบูรณ์และแข็งแรงและมีความเป็น อยู่ดีในสังคม ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บและทุพพลภาพ ความสมบูรณ์ของร่างกาย สมองและจิตใจของ ประชาชนในชาติ หมายถึง การมีทรัพยากรด้านกำลังคนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเอื้ออำนวยต่อการ พัฒนาประเทศและเป็นที่พึงปรารถนาของสังคม แต่คงไม่มีผู้ใดที่จะหนีการเจ็บป่วย หรือโรคภัย ไข้เจ็บได้

แพทย์เป็นผู้ที่คนเจ็บป่วยจะหวังพึ่งเป็นอันดับแรกเพื่อให้หายจากการเจ็บป่วยแต่ใน ปัจจุบันการขาดแคลนบุคลากรด้านแพทย์ อยู่ในขั้นค่อนข้างวิกฤติ เมื่อเทียบกับประชากรทั้งประเทศ โดยเฉพาะหากเปรียบเทียบกับโอกาสของประชาชนที่จะได้รับการบริการทางการแพทย์และ สาธารณสุขจากภาครัฐ ถือว่ายังขาดแคลนมาก (กระแสม ชนะวงศ์, 2537) จากสถิติของกอง สถิติสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จำนวนแพทย์ทั้งสิ้น 18,000 คน โดยคิด อัตราส่วนแพทย์ต่อจำนวนประชากรเป็น 1 : 4,295

ดังนั้นแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) จึงมี นโยบายให้มหาวิทยาลัยรับนักศึกษาแพทย์เพิ่มเพื่อให้มีแพทย์เพียงพอับความต้องการของประเทศ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทบวงมหาวิทยาลัยจึงต้องสนองนโยบายเพิ่มจำนวนนิสิตแพทย์ขึ้น แต่การมีนิสิต หรือจำนวนนักเรียนมีเพิ่มมากขึ้นทุกปี ถ้าครูยังคงสอนโดยใช้วิธีเดิมนักเรียนจะเข้าใจเนื้อหาวิชา ได้ยาก (Erickson, 1971) อีกประการหนึ่งในปัจจุบันความรู้ทางการแพทย์มีการขยายตัวอย่าง รวดเร็ว โรคหลายชนิดเกิดขึ้นใหม่ โดยที่ยังหาวิธีการบำบัดรักษาที่ดีไม่ได้ แนวทางหนึ่งที่จะทำให้ แพทย์มีความสามารถวินิจฉัยและรักษาโรคได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นก็คือ ความรู้พื้นฐานทางการ แพทย์จะต้องสมบูรณ์ ถูกต้องและครบถ้วนซึ่งสิ่งเหล่านี้จะต้องได้มาจากการจัดการเรียนการสอน ที่เป็นระบบที่ดี

สำหรับการจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปนั้น สมโพธิ พุกกะเวศ (2514) ได้กล่าวว่า จะต้องประกอบด้วยปัจจัยหลาย ๆ ด้านกล่าวคือ นิสิต อาจารย์ หลักสูตรและอุปกรณ์ช่วยการศึกษา ดังนั้นเมื่อสถานศึกษารับนิสิตเพิ่มมากขึ้น ปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นส่วนประกอบสมควรที่จะได้รับการปรับปรุงให้เพิ่มมากขึ้นด้วยเพื่อให้สอดคล้องกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุปกรณ์ช่วยการศึกษา ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2520) ได้ชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการเรียนการสอนนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาช่วยปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ซึ่ง สุปรียา สุธรรมธารีกุล (อ้างถึงใน จรรยา ปัทมสุนทร, 2535) กล่าวว่า การเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพบรรลุเป้าหมายความเป็นเลิศทางวิชาการผู้เรียนจะต้องมีแหล่งความรู้และทรัพยากรด้านการเรียนการสอน

จะเห็นได้ว่าอุปกรณ์ช่วยการศึกษา จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอุปกรณ์ช่วยศึกษานั้นอาจมีลักษณะแตกต่างกันไปตามคุณสมบัติและวัตถุประสงค์ของสื่อ นั้น ๆ โดยอาจเป็น เอกสาร ตำรา สื่อการสอนชนิดต่าง ๆ โสตทัศนูปกรณ์ หรือคอมพิวเตอร์ ซึ่งล้วนแต่เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าต่อการศึกษทั้งสิ้น โดยอุปกรณ์ช่วยการศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นสถาบันการศึกษาจำเป็นต้องดำเนินการจัดหาเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่อาจารย์และนิสิต โดยอาจจัดตั้งเป็นศูนย์กลางในการดำเนินการดังกล่าว แต่ในการดำเนินการจัดหาวัสดุ รวบรวม เก็บรักษาอุปกรณ์เพื่อช่วยในการศึกษาชนิดต่าง ๆ นั้น จำเป็นที่จะต้องมีงบประมาณเพื่อสนับสนุนการดำเนินการ แต่จากความเห็นของจรัส สุวรรณเวลา (2536), วันชัย วัฒนศัพท์ (2536), ศิริพงษ์ ศรีพิพัฒน์ (2536), ประดิษฐ์ เจริญไทยทวี (2536) ซึ่งมีความเห็นคล้อยกันด้านงบประมาณที่รัฐจัดสรรให้แก่สถาบันการศึกษาที่ผลิตแพทย์ว่า งบประมาณที่ได้รับการจัดสรรนั้นมีน้อยมากไม่เพียงพอต่อการดำเนินการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นตามแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 7 (2535-2539) ของทบวงมหาวิทยาลัย ในด้านเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญประการหนึ่งคือ การปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารภายในสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ การบริหารวิชาการหลักสูตร งบประมาณ บุคลากร และการใช้ประโยชน์จากครุภัณฑ์ อาคารสถานที่ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดรวมทั้งการระดมทรัพยากรและความร่วมมือจากแหล่งต่าง ๆ มาสนับสนุนการดำเนินงานสถาบันอุดมศึกษาให้มากขึ้น ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะมีงบประมาณเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนอยู่น้อยมาก แต่รัฐก็มีนโยบายประสานและร่วมมือเพื่อนำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ในด้านการศึกษาศาสาแพทยศาสตร์นั้น ได้ให้ความสำคัญด้านความร่วมมือและประสานงานในการใช้ทรัพยากรด้านความรู้และการแสวงหาความรู้ โดยองค์การอนามัยโลกภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้จัดให้มีการประชุมขึ้น ณ สำนักงานองค์การอนามัยโลกที่ กรุงเดลี ระหว่างวันที่ 27-31 สิงหาคม 2522 ซึ่งชี้ปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรด้านความรู้ทางการแพทย์ว่าเกิดจากการขาดแคลนเงินทุนเพื่อจัดซื้อหนังสือ วารสารต่าง ๆ วรรณกรรมทางการแพทย์ที่มีอยู่นั้นกระจุกกระจายมิได้รวมอยู่ในที่เดียวกัน อีกประการ คือ ไม่ทราบแหล่งให้บริการและการใช้บริการของแหล่งความรู้และในที่ประชุมยังได้สรุปแนวทางแก้ไขว่าควรจะได้มีการใช้ทรัพยากรร่วมกันมีการแลกเปลี่ยน โดยอาจเริ่มจากการดำเนินภายในประเทศ ภูมิภาคและภูมิภาคอื่น ๆ ซึ่งนับว่าเป็นแนวคิดที่มีประโยชน์สมควรนำมาดำเนินการในการศึกษาศาสาแพทยศาสตร์เป็นอย่างยิ่ง (อุทัย ทูติยะโพธิ, 2523) ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับการประชุมสัมมนาแพทยศาสตร์ศึกษาแห่งชาติ เพื่อกำหนดทิศทางการผลิตแพทย์ของประเทศ โดยด้านกลวิธีการศึกษาส่วนหนึ่งว่าควรสร้างวัสดุ อุปกรณ์และสิ่งสนับสนุนที่จำเป็นสำหรับการศึกษา การจัดสรรทรัพยากรที่จำเป็นให้เพียงพอต่อการเรียนการสอน (บรรเททอง รัชตะปิติ, 2530) จากข้อมูลดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นว่าถ้าหากจะแก้ปัญหาการขาดแคลนดังกล่าว สมควรจัดตั้งศูนย์รวมแห่งวิชาการคือศูนย์วิทยบริการโดยเร็ว

ห้องสมุดเป็นที่ยอมรับกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันว่าห้องสมุดเป็นแหล่งบริการด้านวิชาการเป็นสถานที่รวบรวมความรู้ แนวคิดและมีการจัดอย่างเป็นระบบระเบียบ เพื่อผู้ใช้จะได้มาใช้ศึกษาหาความรู้ได้ตามต้องการ ส่วนด้านสื่อการสอนก็ควรให้ความสำคัญเช่นเดียวกัน ศูนย์โสตทัศนศึกษาจึงเป็นศูนย์การผลิตสื่อชนิดต่าง ๆ และการบริการวัสดุ อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน จะเห็นว่า ห้องสมุดและศูนย์โสตทัศนศึกษามีแนวดำเนินการเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนเช่นเดียวกัน แนวความคิดในการรวมห้องสมุดและศูนย์โสตทัศนศึกษาจึงเกิดขึ้น โดยมุ่งเน้นการให้บริการที่มีประสิทธิภาพเพื่อความสะดวกแก่ผู้ใช้เป็นหลัก ส่วนในด้านการบริหารโดยให้มีการวางแผนงานการทำงานที่ประสานกัน ลดการซ้ำซ้อนในด้านบุคลากร วัสดุ ครุภัณฑ์ และทุนค่าใช้จ่าย (จุฑารัตน์ แพส, 2523; วลีลักษณ์ บุญยะกาญจน, 2526) ซึ่งเมื่อรวมห้องสมุดและศูนย์โสตทัศนศึกษาเป็นศูนย์เดียวกันจึงเรียกว่า ศูนย์วิทยบริการโดยเบสวิก (Beswick, 1972) ได้ให้ความหมายของศูนย์วิทยบริการไว้ ดังนี้

1. เป็นแหล่งผลิตสื่อการสอนที่หาได้จากวัสดุในท้องถิ่น
2. มีหน้าที่เลือกและจัดหาสื่อการสอนมาจากแหล่งอื่น ๆ แล้วนำมาเก็บรวบรวม

ไว้เพื่อบริการ

3. ดำเนินการแยกประเภทของสื่อต่าง ๆ แล้วทำดัชนีที่มีระบบเพื่อสะดวกต่อการนำมาใช้บริการ
4. การจัดเก็บที่เป็นระบบ
5. ด้านการใช้ซึ่งรวมถึงการให้คำแนะนำและการให้ยืมต่อผู้ขอบริการ
6. การประเมินสื่อการสอนและกำจัดหรือคัดเลือกสื่อการสอนที่ล้าสมัยออก

หลุยส์ ชอร์ส (Louise Shores อ้างถึงใน ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์, 2523) ได้ให้คำจำกัดความ ศูนย์วิทยบริการ ว่าเป็น ศูนย์กลางที่จะรับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดหาการดำเนินการเกี่ยวกับเครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ ที่จะมาช่วยในการดำเนินการเกี่ยวกับการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพจุดมุ่งหมายของศูนย์วิทยบริการ ก็เพื่อ

1. จัดวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ไว้ให้สะดวกเพื่อให้ผู้ใช้ ใช้ได้เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล
2. เพื่อช่วยให้ครู นักเรียน ผู้มีวิสัยหลาย ๆ อย่างอยู่ใกล้มือ พร้อมทั้งจะค้นคว้า
3. เพื่อช่วยให้ครูมีแหล่งค้นคว้า
4. เพื่อจัดการบริการให้เกิดความสะดวกสบายแก่ผู้ใช้ทุกด้าน ซึ่งจะช่วยให้การศึกษาบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ศูนย์วิทยบริการมีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กันซึ่งจากการศึกษางานวิจัยและเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า มีผู้ให้ความหมายและคำจำกัดความของศูนย์วิทยบริการที่มีลักษณะสอดคล้องใกล้เคียงกันคือ สุเวช ฌ หนองคาย (2516), มานิตา ศรีสาคร (2525), วิชัย นิมิตรธรรม (2531), ไพฑูรย์ สืบสาย (2532), สุนันท์ บัณฑาคม (2526), มิลเลอร์ (Miller, 1973), เอ็ดเวิร์ด (Edward, 1973) ได้ให้ความหมายดังนี้ คือ เป็นแหล่งที่จะช่วยในการเรียนการสอนเป็นการรวมเอาแนวความคิดและสื่อในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สิ่งพิมพ์ วัสดุ อุปกรณ์และวิธีการเข้าด้วยกันเป็นสถานที่ ที่ผู้สอน ผู้เรียน ผู้บริหารการศึกษาและผู้สนใจทั่วไป มาใช้ร่วมกันและมีสถานที่ที่ให้ผู้เรียนได้มาศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังเป็นที่เกิดรวบรวมสรรพวิทยาการที่จะเสริมสร้างคุณภาพการศึกษาให้มาอยู่รวมกันแหล่งเดียวกัน มีการดำเนินการการจัดทำ ประเมินผล และการให้บริการสื่อเพื่อส่งเสริมการศึกษาอย่างมีระเบียบแบบแผน

ประกอบกับในปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีทางการสื่อสารมีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาเป็นอย่างมาก ดัง เช่น ในสหรัฐอเมริกา ยุโรป ญี่ปุ่น ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ อาจารย์ตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สามารถที่จะติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็ว (ครรชิต มาลัยวงศ์, 2537) มีการนำคอมพิวเตอร์มาช่วยในการเรียนการสอน (พิสนธิ จงตระกูล, 2534) มีการส่งเสริมการนำระบบการศึกษาทางไกลผ่านดาวเทียมมาดำเนินการจัดการศึกษา (รังสรรค์ แสงสุข, 2534) ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากเท่าที่ตนเองต้องการ เทคโนโลยีสารสนเทศจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาในปัจจุบัน

เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information technology หรือ IT) เป็นเทคโนโลยีที่กำลังมีบทบาทและนำมาใช้กันอย่างกว้างขวางไม่ว่าจะเป็นวงการธุรกิจ การศึกษาซึ่งรวมทั้งการศึกษาศาสนาแพทยศาสตร์ด้วย โดยมีผู้ให้ความหมายของเทคโนโลยีสารสนเทศ ไว้ดังนี้

เทคโนโลยีสารสนเทศ อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทดังนี้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมสาราช, 2528)

1. เทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์หน้าที่ของคอมพิวเตอร์ในระบบสารสนเทศ คือการประมวลผลข้อมูล การเก็บรวบรวมไว้ในแหล่งข้อมูล ตลอดจนแสดงรายงานหรือ สารสนเทศออกทางสื่อต่าง ๆ แหล่งข้อมูลที่สร้างขึ้นอาจมีลักษณะเป็นฐานข้อมูล
2. เทคโนโลยีด้านการสื่อสาร เทคโนโลยีด้านนี้ได้นำมาใช้เพื่อการสื่อสารหรือรับส่งสารสนเทศจากที่แห่งหนึ่งไปยังที่อีกแห่งหนึ่ง หรือจากผู้ส่งสารสนเทศไปยังผู้รับสารสนเทศ โดยผ่านทางสายโทรศัพท์ สายเคเบิล หรือส่งออกทางคลื่นวิทยุ หรือการส่งผ่านดาวเทียมไปยังส่วนต่าง ๆ ของโลก

บวร ปภัสราทร (2535) กล่าวว่า เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเทคโนโลยีที่เข้ามาช่วยพัฒนาและสร้างประโยชน์มหาศาลให้แก่สังคม แยกได้เป็น 3 ประเภทคือ

1. เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์
2. เทคโนโลยีการสื่อสาร
3. เทคโนโลยีการจัดการข้อมูล

จะเห็นได้ว่าเทคโนโลยีสารสนเทศนั้นเกี่ยวข้องเป็นอย่างมากกับระบบคอมพิวเตอร์และการสื่อสาร โดยมีการจัดการข้อมูลเข้ามามีส่วนร่วมด้วย ในวงการศึกษาด้านการแพทย์ได้นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาดำเนินการเพื่อช่วยส่งเสริม และสนับสนุนการเรียนการสอนในหลาย ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนในชั้นเรียน หรือเรียนต่างสถานที่กัน รวมทั้งการศึกษาด้วยตนเอง เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ การเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารและภาพประกอบการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ (Morton R, 1992) การเก็บรวบรวมสถิติเพื่อการวิจัย (Lun KC, 1990) หรือแม้แต่การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อช่วยในการสืบค้นข้อมูล โดยไม่จำกัดว่าจะค้นคว้าได้แต่เพียงภายในห้องสมุดของสถานศึกษาที่ศึกษาเท่านั้น เทคโนโลยีสารสนเทศ สามารถช่วยให้ผู้ค้นคว้าได้จากห้องสมุดอื่น ๆ ไม่ว่าจะ เป็นภายในประเทศ หรือต่างประเทศ จากการศึกษาของ Haynes RB. et al, 1992 เกี่ยวกับการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ มาใช้เพื่อเพิ่มพูนความรู้ของนักศึกษาแพทย์ มหาวิทยาลัยแม็คมาสเตอร์ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1927, 1988 และ 1989 เป็นเวลา 3 ปี พบว่า นักศึกษาแพทย์ใช้คอมพิวเตอร์เพื่อช่วยในการค้นคว้า 29%, 49% และ 49% ตามลำดับ โดยนักศึกษาแพทย์ค้นคว้าข้อมูลด้วยตนเองซึ่งใช้ระบบฐานข้อมูล MEDLINE 65%, 75% และ 89% ตามลำดับ Haynes RB. และคณะยังเสนอผลการวิจัยอีกว่า นักศึกษาแพทย์จำนวนประมาณ 50% ของนักศึกษาแพทย์ทั้งหมด มีคอมพิวเตอร์เป็นของตนเอง และต้องการที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับการนำระบบคอมพิวเตอร์มาช่วยในการบริหารจัดการเกี่ยวกับคนไข้และการบริหารองค์กร ซึ่งสอดคล้องกับ Miaoulis G. et al, 1992 Khaimzon II, 1991 and Mishchenko RF, 1991 โดยกล่าวว่า การจัดระบบเอกสารทางการแพทย์ นักศึกษาควรศึกษา การบริหารองค์กร, ลักษณะโครงสร้างขององค์กร ภาระหน้าที่, ทรัพยากร และเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ โดยนำข้อมูลเก็บรวบรวมไว้ในหน่วยความจำของคอมพิวเตอร์จะเห็นได้ว่าระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ นับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถนำมาดำเนินการทางการศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ได้อย่างมากมายก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบการเรียนการสอนทางการแพทย์

จากปัญหาขาดแคลนแพทย์ นำมาซึ่งนโยบายการผลิตแพทย์เพิ่ม ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องเพิ่มอุปกรณ์มาศึกษาและปรับวิธีสอนให้สอดคล้องสัมพันธ์กันเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนของนิสิตแพทย์แต่เมื่องบประมาณที่ได้รับการจัดสรรไม่เพียงพอแนวทางและนโยบายการประสานความร่วมมือและการใช้ทรัพยากรร่วมกันจึงเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นนโยบายของรัฐหรือองค์การด้านการแพทย์การจัดการเรียนการสอนต้องมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กันตลอดหลักสูตรมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและมีเจตคติในการแสวงหาความรู้และการเรียนรู้ด้วยตนเอง ศูนย์วิทยบริการ เป็นแนวทางหนึ่งซึ่งสนับสนุนการศึกษาของแพทย์เพื่อช่วยให้นักศึกษาเป็นไปอย่าง

มีประสิทธิภาพตอบสนองความต้องการในการศึกษาได้เป็นอย่างดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีแนวความคิดในการจัดศูนย์วิทยบริการทางการแพทย์ขึ้น เพื่อเน้นศูนย์กลางในการดำเนินงานด้านการเรียนการสอนสาขาแพทยศาสตร์ เพื่อประโยชน์สูงสุดในการประสานความร่วมมือระหว่างสถาบันที่ดำเนินการสอนสาขาแพทยศาสตร์ เพื่อการใช้ทรัพยากรของชาติให้เกิดประโยชน์สูงสุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างรูปแบบการจัดศูนย์วิทยบริการทางการแพทย์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยบริการทางการแพทย์ หมายถึง แหล่งที่เก็บรวบรวมและให้บริการ ผลิตส่ง-เสิร์มคัดแปลง การใช้สื่อสิ่งพิมพ์ ไม่ใช่สิ่งพิมพ์ วัสดุ อุปกรณ์ รวมทั้งการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาดำเนินการด้านการศึกษาทางการแพทย์

ขอบเขตการวิจัย

1. ศูนย์วิทยบริการทางการแพทย์ที่ทำการวิจัยนี้เป็นรูปแบบที่นำเสนอเกี่ยวกับ โครงสร้าง ภาระหน้าที่ การบริหารงาน การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ วิธีการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ การประเมินวัสดุ อุปกรณ์ การเลือกวัสดุ อุปกรณ์ งบประมาณ การบริการต่าง ๆ รวมทั้งการเปิดบริการให้เหมาะสม
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้จากการคัดเลือกโดยวิธีการแนะนำอ้างอิงแบบลูกโซ่ (Snowball Sampling)
3. รูปแบบของศูนย์วิทยบริการทางการแพทย์ ศึกษาโดยใช้เทคนิคเดลฟาย โดยกำหนดกรอบแนวคิดดังนี้

3.1 ด้านนโยบายและการบริหาร ศึกษาเกี่ยวกับ

- 3.1.1 นโยบายของศูนย์วิทยบริการทางการแพทย์
- 3.1.2 รูปแบบโครงสร้างการบริหารงานของศูนย์วิทยบริการทางการแพทย์
- 3.1.3 การเลือกและจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ เอกสาร สื่อประกอบการเรียนการสอนชนิดต่าง ๆ
- 3.1.4 การจัดหาและประเมินวัสดุ อุปกรณ์ เอกสาร สื่อประกอบการเรียนการสอนชนิดต่าง ๆ
- 3.1.5 แหล่งงบประมาณ

3.2 ด้านการบริการแก่ผู้ใช้บริการ ศึกษาเกี่ยวกับ

- 3.2.1 บริการด้านการเข้าร่วมทั้งการให้คำแนะนำ
- 3.2.2 บริการเกี่ยวกับการค้นคว้าต่าง ๆ
- 3.2.3 บริการเกี่ยวกับการพิมพ์ หรือคืน วัสดุ อุปกรณ์ เอกสาร สื่อประกอบการเรียนการสอนชนิดต่าง ๆ
- 3.2.3 บริการเกี่ยวกับการผลิต ดัดแปลงสื่อประกอบการเรียนการสอนชนิดต่าง ๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบศูนย์วิทยบริการทางการแพทย์ ที่เหมาะสมกับการศึกษาสาขาแพทยศาสตร์
2. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดศูนย์วิทยบริการทางการแพทย์ของสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาสาขาแพทยศาสตร์